

Middelfart

Forst i Tyverne blev mor syg og indlagt
på Odense Sygehus, og fik en behandling med
stråler på underlivet, med en forglemme fra
sygeplejerskens side, blev der ikke skubbet
for bestålingen, og mor fik en lang skidtil-
lyk forbrændelse. Det var jo ikke givet af
vandskub fra sygeplejerskens side, så far
beklagede sig ikke nogen steder, men mors
nerver blev arrigebnne, hun blev hell pas-
siv, og sad bare hele dagen på en stol.
Tilværelsen hjemme forandrede sig, far og
jeg overtog husholdningen, og håbede på at
det efterhånden sig, når efterbehandling af den
formige beståling fortog sig, men en dag
var mor gået hjemme fra, og selv om far hurt-
tig fandt mor i een af de nærmeste gader,
gik det ikke mere, så skulle begge to passe
vort arbejde, og Amtslegen, der i mange år
harde været min forældres læge, anbefalede
at mor blev overført til Middelfart Sindsyge-
hospital, og Amtslegen fik det ordnet således,
at det foregik ved politiets hjælp, det var op-
rørende at tænke på, men politiet var

meget forstående, men når for meget fred-
somme, men kunne ikke indlægges på
anden måde, og så hørte vi en dag i en
privatbil afsted, med far foran ved chaufføren
og mor mellem politbetjenten og jeg, det var
en stille og rolig tur og en meget venlig
modtagelse på hospitalet. Men det var forfer-
delig svært at gå, for mor nåbte fars hånd
flere gange; vi tog toget hjem, og talte mes-
sem ikke for hvad var der at sige. — Vi
ordene det sådan at far tog dermed en søn-
dag, og jeg 14 dage efter på en hverdagsfri-
dag, og den uge vi ikke hørte var der et langt
brev fra os. — Sådant gik år efter år, mor kom
hurtigt på en fri afdeling, en merværd, når det
var min tur til besøg, købte jeg i middelet
Wienerbrød til hele afdelingen, de var en
7-8 patienter, måske somme tider 10, man
kunne ikke mærke, at det var patienter på
de fleste af dem, og jeg behandlede dem hel-
ler ikke som sådanne; da jeg kom der
år efter år, opstod der en hæs- - Inaditcor
kan man kalde det - de vidste at mor fik
besøg, og når vi to havde hilst på hinand-

i den høje ventlige dagligstue, hvor de mest
frimodige ind og hilste på mig, og jeg for-
talte hvad jeg havde med af håndarbejde,
garn, maskine o.s.v. denne gang, og vi
begyndte at pakke ud på bordet, og hvor-
møder var der noget til andre end mig
men de havde jeg først talt med sygeplejer-
stuen først. — De mere sky patienter hvor
forsigtig ind, jeg lod dem høre om af sig
selv og spurgte aldrig om noget men ven-
tede til de selv havde lyst til at tale. Så
tog vi fat på de forskellige håndarbejde og
mogle viste mig, hvor langt de var nået
siden jeg havde været der sidst — jeg viste
aldrig nogen følelsen i form af medlidenhed
eller angst, jeg har aldrig selv kunnet holde
ud, at møde medlidenhed selv i de stæn-
gste tider. — I middagspavsen gik jeg
over tur, jeg havde et par stykker mid mid,
eller gik ind og spiste på en restaurant, og
som regel måtte jeg ud og stå på byg-
ningen af Lillebæltsbroen. Den eftermiddag
drak vi så allesammen kaffe, og fik mit mid-
bragte Wienerbrød til, det var som den

hvor lidt af en festlig stensovay ved bordet,
og som om mor følte sig stimuleret af, at det
var hendes datter, der gav Wieserbiød. Så
talte vi lidt om, hvad jeg skulle have med
næste gang, der var ingen der var påtæn-
gende, men jeg kunne sommetider hjælpe med
en lille ting, et nyt hæklemønster f. eks. —
Eengang imellem blev sygeplejersken ind og
så til os, men ellers var vi alene. —

Min Tante Cecilie Krüger, eller Tante Tite som
hun altid kaldes i familien var med engang.
Hun havde spurgt, om jeg ville besøge hendes
yngste søn, så ville hun besøge mor i vrens.
Det ville jeg gerne, vi havde liget meget sam-
men mens vi var børn. Når jeg besøgte min
Onkel og Tante oppe på Helgerøy, og vi legede
i havn, min To kusiner, Tage og jeg, holdt
jeg mest med havn, de To søstre drillede ham
og da jeg ikke selv havde søskende forstod
jeg på det tidspunkt ikke, at det var en
meget almindelig foreteelse mellem søskende,
og som regel ikke betød noget. I Tobvårsal-
dalen var Tage blevet syg, han havde været
i Norge på menneseanatier, men nu var

han på middelfart, og blev der resten af sit
liv. → han lå opbevaret fast i sengen, dørerne var
låst overalt, hvor vi kom, men da jeg kom ind
til ham lygte han op i ansigtet af glæde, og
vi smukkede sammen om den gang vi havde
leget i den store have, om midt arbejdet var
mor, som han vidste bested med, så var
besøgstiden forbi, og jeg gik over til mor.
Med lange mellemrum bad vi om at tale
med overlægen. En ældre mand, som var ven-
lig på en barsk måde, sådan. Munder jeg
ham i hverfald, langt senere blev nye be-
handlingsmetoder og ny læger, og en kvinde-
læge meddelte os, at mor var stærkt sindssyg
med deprimeret, og godt kunne komme hjem -
men der var gået nogen tid. →

Middelfart Letlæselig

(side 1) Først i tyverne blev mor syg og indlagt på Odense Sygehus, og fik en behandling med stråler på underlivet, ved en forglemmelse fra sygeplejerskens side blev der ikke slukket for bestrålingen, og mor fik en lang stribet tyk forbrænden. Det var jo ikke gjort af ondskab fra sygeplejerskens side, så far beklagede sig ikke nogen steder, men mors nerver blev angrebne, hun blev helt passiv, og sad bare hele dagen på en stol. Tilværelsen hjemme forandrede sig, far og jeg overtog husholdningen, og håbede på at det efterhånden sig, når efterveerne af den for meget bestråling fortog sig, men en dag var mor gået hjemmefra, og selvom far hurtigt fandt mor i en af de nærmeste gader, gik det ikke mere, vi skulle begge to passe vort arbejde, og Amtslægen, der i mange år havde været mine forældres læge, anbefalede at mor blev overført til Middelfart sindsygehospital, og Amtslægen fik det ordnet sådan, at det foregik ved politiets hjælp, det var oprivende at tænke på, men politiet var **(side 2)** meget forstående, mor var jo meget fredsommelig, men kunne ikke indlægges på anden måde, og så kørte vi en dag i en privatbil af sted, med far foran ved chaufføren og mor mellem politibetjenten og jeg, det var en stille og rolig tur, og en meget venlig modtagelse på hospitalet. Men det var forfærdelig svært at gå, for mor råbte fars navn flere gange. Vi tog toget hjem, og talte næsten ikke, for hvad var der at sige.

Vi ordnede det sådan at far tog der ned en søndag, og jeg 14 dage efter på en hverdagsfridag, og den uge vi ikke kom, var der et langt brev fra os. – sådan gik år efter år, mor kom hurtigt på en fri afdeling, en nerveafdeling. Når det var min tur til besøg, købte jeg i Middelfart Wienerbrød til hele afdelingen, de var en 7-8 patienter, måske somme tider 10, man kunne ikke mærke, at det var patienter på de fleste af dem, og jeg behandlede dem heller ikke som sådanne, da jeg kom der år efter år, opstod der en hvis tradition kan man kalde det, de vidste at mor fik besøg, og når vi to havde hilst på hinanden **(side 3)** i den lyse venlige dagligstue, kom de mest frimodige ind og hilste på mig, og jeg fortalte hvad jeg havde med af håndarbejde, garn, mønstre osv. Denne gang, og vi begyndte at pakke ud på bordet, og sommetider var der noget til andre end mor, men da havde jeg først talt med sygeplejersken først. – De mere sky patienter kom forsigtigt ind, jeg lod dem komme af sig selv, og spurgte aldrig om noget, men ventede til de selv havde lyst til at tale. Så tog vi fat på det forskellige håndarbejde og nogle viste mig, hvor langt de var nået siden jeg havde været der sidst – jeg viste aldrig nogen følelser i form af medlidenhed selv i de strengeste tider. – I middagspausen gik jeg en tur, jeg havde et par stykker mad med, eller gik ind og spiste på en restaurant, og som regel nåede jeg ud og så på bygningen af Lillebæltsbroen. Om eftermiddagen drak vi alle sammen kaffe, og fik mit medbragte Wienerbrød til, det var som der **(side 4)** kom lidt af en festlig stemning ved bordet, og som om mor følte sig stimuleret af, at det var hendes datter, der gav Wienerbrød. Så talte vi lidt om, hvad jeg skulle have med næste gang, der var ingen der var påtrængende, men jeg kunne sommetider hjælpe med en lille ting, et nyt hæklemønster f.eks. Engang imellem kom sygeplejersken ind og så til os, men ellers var vi alene.

Min tante Cecilie Krüger, eller Tante Titte som hun altid kaldtes i familien var med engang. Hun havde spurgt, om jeg ville besøge hendes yngste søn, så ville hun besøge mor imens. Det ville jeg gerne, vi havde leget meget sammen mens vi var børn. Når jeg besøgte min onkel og tante oppe på Helgavej, og vi legede i haven, mine to kusiner, Tage og jeg, holdt jeg mest med ham, de to søstre drillede ham og da jeg ikke selv havde søskende forstod jeg på det tidspunkt ikke, at det var en meget almindelig foreteelse mellem søskende, og som regel ikke betød noget. I tolvårsalderen var Tage blevet syg, han havde været i Norge, på nervesanatorier, men nu var **(side 5)** han på Middelfart, og blev der resten af sit liv. – Han lå spændt fast i sengen, dørene var låst overalt, hvor vi kom, men da jeg kom ind til ham lyste han op i ansigtet af glæde, og vi snakkede sammen om den gang vi havde leget i den store have, om mit arbejde, om mor som han vidste besked med, så var besøgstiden forbi, og jeg gik over til mor.

Med lange mellemrum bad vi om at tale med overlægen. En ældre mand, som var venlig på en barsk måde, sådan mindes jeg ham i hvert fald, langt senere kom nye behandlingsmetoder og ny læger, og en kvindelæge meddelte os, at mor var ikke sindssyg men deprimeret, og godt kunne komme hjem – når der var gået et stykke tid -